

VECDİ ÇIRACIOĞLU
Serseri Standartları Sempozyumu

Ithaki Yayınları, 2004 (1 baskı)

İletişim Yayınları 2652 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 456

ISBN-13: 978-975-05-2453-0

© 2018 İletişim Yayıncılık A. Ş. (1. Basım)

1. BASKI 2018, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Ayhan Matbaası • SERTİFİKA NO. 22749

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit • SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları • SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

VECDİ ÇIRACIOĞLU

Serseri Standartları Sempozyumu

VECDİ ÇIRACIOĞLU Bursa'da, 9 Aralık 1953 yılında doğdu. Bursa Erkek Lisesi'nden sonra İTÜ Metalürji Fakültesi'ni bitirdi.

Roman: *Kara Büyüklü Uyku* (1991), *Cimri Kirpi* (2002), *Serseri Standartları Sempozyumu* (2004), *Sarıksnak, Denize Dair Hikâyat* (1. basım 2006, TC Kültür ve Turizm Bakanlığı, Senaryo Destek 2013, 2. basım 2015, İletişim Yayınları), *Gemileri Sayan Kedi* (2011), *Ruhisar, Denize Dair Hikâyat* (2014), *Oltacı, Denize Dair Hikâyat* (2017).

Öykü: *Nehirler Denize Kavuştuğunda* (2002), *Mayhoş Zamanlar* (2010).

Biyografi: *Rafetçe, Bir Ressamın Alacalı Paleti* (2007), *Gladyatör, Futbol Arenalarında Bir İsyanın Hikâyesi, "Metin Kurt"* (2009), *Halkın Savcısı, Mehmet Feyyat* (2012).

Monografi: *Devşirme Eşik Taşı'nın Ruhu, Rumeli Hisarı* (2010), *Boğaziçi Üniversitesi, Mühendislik Fakültesi 100. Yılı* (2012).

Ödül: Can Yayınları İlk Roman Ödülü (1999); TESK, Türkiye Edebiyatçılar Derneği "Esnaf Öyküsü" yarışmasında Birincilik Ödülü (2002); Foça Belediyesi, 7. Uluslararası Rastgele Balıkçılık Festivali, "Deniz Öyküsü" Yarışması Birincilik Ödülü (2007); Abdullah Baştürk İşçi Edebiyatı Ödülü (2009).

Yazar, TYS, PEN Yazarlar Derneği, Edebiyatçılar Derneği, BESAM üyesidir.

*Tüm zamanların “zamanışı”
kardeşliğinde, ressam Rafet Ekiz’in anısına...*

İlk sayfalarını çevirdiğiniz bu roman, Rumeli Hisarı sahilinin tek bakkalında tesadüfen ele geçirilen, leblebi kavutu doldurulmuş, kimi yerleri silik sarı defter sayfalarına yazılı günlük ve teatral metinlerden esinlenilerek yazılmıştır.

Dikkatli ve meraklı müşteri, külahların tümünü satın alarak sayfaları kurtardığında, hem kekeme hem de geveze bakkal: “Amelenin biri bir defter getirdi. Onu, yapımı yarım kalmış apartmanda çalışırken ikinci bir zulada, horozlu ayna ve geçersiz paralarla bulduğunu söyledi. Defterin kilidi ve deri kapağı cezbediciydi. Onu iki ekmek, yüz elli gram helvayla değiştirdim. Kilidine çilingirden anahtar uydurdum. Sararmış, nemden yer yer ıslanarak birbirine yapışmış sayfaları kapağından ayırdım ve kızımın güzelyazı defterini içine yapıştırdım,” demiştir.

Defterin kurtarılmış yaprakları, eski Hisarlı meraklıda halen mevcuttur.

Büyü(k) Ev

Yağmur yeni kesmişti!

Tarlabası'nın parke taşı döşeli arka sokağı ıslaklığını korurken, sokağın, kaldırım taşları arasında yer bulan su birikintileri, loş evlerin kimi pencerelerinden yansıyan ışıklarla menevişleniyordu. Birikintilere yaklaştıkça, meneviş gölgem yerini önce petrolün moruna, sonra maviye, ardından gümüşü renge bırakıyor.

Başımda, kenarına sıkıştırılmış sarı, mor, kırmızı renk karışımı tüylü fötr bir şapka var. Sürekli sağa, sola, ön ve arkaya kaykılıyor. Şapkamı ve dizlerimin altına kadar uzun, kalkık yakası kulaklarımı örtecek kadar büyük pejmürde bej pardösümü; duble paça lacivert pantolon ve klasik kahverengi ayakkabılarım bütünlüyor. Arada, küçük su birikintilerine basmak için sıçrayıp dikkatle yürüyorum.

Dirsek temasıyla yan yana sıralanmış apartmanlardan en sondakinin önünde durdum. Başımı kaldırıp baktım. Eski apartman dört katlı. Her katında dar cumba var. Üzerine birçok haşere temizleme ve farelerle mücadele şirketinin küçük el ilanlarının yapıştırıldığı yarı düşük kunt demir sokak kapısını zorla iteledim. Kapı, iç gıcıklayan buruk sesle apartmanın girişine yer etmiş çeyrek daire çizginin üzerine bir çizik daha bırakarak açıldı. Kapının apartman girişine attığı son imzaya

inadına basarak içeri girdim. Yüzümü yalayan loş küf kokusuna karışmış kim bilir kimlerin hatıraları, dışarıdan gelen sokak kokusuyla çarpıştı.

Giriş karanlıktı. Gözlerimin alışmasını bekledim. Elektrik düğmesini buldum. Düğme, ateşböceğiymişçesine parlıyordu duvarda. Eğimine bastım.

“Klik...”

Solgun sarı ışık yayıldı girişi yüksek tavanlı apartmana, geniş mermer basamaklı merdivene yürüdüm. Kirliydi merdivenler.

Arnuvo tarzı ferforje basamak korkuluklarını süsleyen, gürzi pik dökme demir topuz tırabzan başını tutarak, ağır adımlarla basamakları çıktım. Kim bilir hangi ressamın fırçasından çıkmış, merdiven boşluklarını süsleyen peyzajlar, ampullerden sıyrılan loş ışıkla aydınlanıyordu. Yarıya kadar filetolu yeşil rengin titremelerinin kullanıldığı silik, kirli manzaralar, iki katın arasına gelindiğinde, üzerine sis çökmüş, Karadeniz’in herhangi yaylasının gelişigüzel mezrasını andırıyor. Çıkılan her basamakla manzara biraz daha netlik kazanarak, sis ortadan kalkıp her figür tek başına ortaya çıkıyor.

Ellerim pardösümün ceplerinde, bir dairenin kapısı önünde durdum. Kahverengi boyalı ahşap iki kanadı, küçük buzlu camlı gözleme pencereleri pirinç çerçevesi kapı, kenarları kalın oymalı latalarla pekiştirilmişti. Pardösümün derin cebinde anahtarım var. Açıp içeridekini rahatsız etmek istemiyorum. Önce kapıyı çalmam gerek.

Çıngıraklı kapı, Osmanlı hançerleri gibi içe kıvrık. Keskin ucunu sivri, siyah kitin baş ve işaretparmaklarımla tutuyorum. Çıngıraktan boğuk ses çıkıyor.

Kapıyı açan yok. Bir kez daha yineliyorum. Yine boğuk ses...

Uzun süredir ellenmemiş çıngırağın tınısına zırlar zırlı olmuş.

Kapıyı yine açan yok.

Kaygan elime, çıngırağın çevirme kulağından küçük anahtarımı tutabilmek için deri eldivenlerimi giydim.

Anahtar, parmaklarımla arasında yerini aldı. Deliğe girdi, kilidin içinde döndü.

Kapı, "Garçç!" diye açıldı, kenarlarından tozlar döküldü.

Daire ışığının nereden yandığını biliyordum. İçeri girip kapıyı kapadım. El yordamıyla elektrik düğmesinin kulağını buldum, çevirdim. Yanmadı. Yalama olduğu, uzun yıllardır kullanılmamasından belliydi. İdmansızdı düğmenin kulağı.

Bir kez daha denedim. Yandı. Hem de gür huzmeyle...

Yere baktım, ayakuçlarıma. Desenli döşeme karoları üzerinde inanılmaz hareketlilik vardı. İnsancıklardı. Işık yanınca, kaçışmaya başladılar, şişesi kırılıp azat olmuş cıva parçacıkları. Kimdi bunlar? Eğilerek baktım. Tanıdığım biri yoktu içlerinde. Hoş, yüzlerini de pek seçemiyordum ya!

Sakindim...

Önce yakınımıdaki yakalayabildiklerimi, ayakkabılarımın kösele tabanlarıyla ezdim. Seri hareketlerim fötrümün oynamasına neden oluyordu.

Ne kadarımı ezdim kakalakların, bilmiyorum. Kaçan birkaçı süpürgeliklerin birleşme yerlerindeki aralıklardan girerek, gözden kayboldu.

Sükünetime koruyordum... Gerisingeriye döndüm. Kapı eşinin hemen önüne konulmuş eski bir havludan bozma paspasta ayaklarımın tabanlarını silerken, üzerine nelerin bulaştığına bakmadım bile...

Aynalı askının önündeydim. Pardösüme çekidüzen vererek ayaklarımı dairenin tabanına birkaç kere vurup sakinleşmelerini sağladım.

Ne de olsa onlar katildi.

Askının üzeri bir karış toz kaplı, aynasının cıvası yer yer dökülmüş, sırtı donuk, soluk ve sirsızdı... Aynaya baktım, yüzüm yoktu!

Eldivenli elimle, yana yatmış fötrümü düzelttim. Şapka rafına yavaşça bıraktım. Silik aynada bir karafatma, bir hamamböceği halimi seyrederek kalakaldım.

Ensemble yüzümü ılık, yumuşak rüzgâr yaladı. Arkamı döndüm. Sofaya açılan kapılardan birinin aralandığını fark ettim. Rüzgâr oradan geliyordu. Aralık kapıyı biraz daha açarak, odaya içeriye baktım. Penceresi açık odaya sokak lambasının ışığı

dolmuştu. Kenara sıyrılmış tül perde uçuşurken, kucak dolusu ıslanmış kuru yaprak da pencere ve odanın içinde oynaşıyordu.

Serseri bir polenin toprağı döllemesiyle peydahlanmış iri aylandız piçinin dallarından biri rüzgârla pencereye girip çıkıyor, gün ışığı aydınlık odanın içine siyah beyaz film oynatan sinemaymışçasına dolup boşalıyordu.

Kapıya yaslanarak içerideki bu garip, garip olduğu kadar da masum oynanan oyunu seyre daldım.

Bir süre sonra odaya girdim. Attığım her adımda, ayaklarımın altında yerlerinden oynamış, cilaları dökük eski parkeleler, odanın içine kâh giren kâh çıkan ışığa, gıcirtılarıyla eşlik ediyordu. Odada başka birileri daha varmış da, onları rahatsız edecekmişim gibi parmak uçlarıma basmaya gayret ederek gıcirtıyı hafifletmeye çalıştım.

Camı örttüm. Geriye dönerek kapıyı sessizce kapattım. Daireden çıkıp merdivenlerden indim. Sokaktaydım. Geldiğim yere dönmüş, ayaklarım yine ıslak kaldırım taşlarına değmişti.

Sokak lamba direğinin iki yana uzanmış ışıklı kolları rüzgârda sallanıyordu. Işık, yeniden çiselemeye başlayan yağmurun altında, örümcek ağına düşmüş bir ateşböceği telaşı içindeydi. Az ilerde aktar dükkânın saçağının altına sığımmış bir insanın karanlıktaki bedeninin yanındaki galvanizli borudan akan yağmur suları garip sesler çıkararak akışını hızlandırmaya çalışıyordu. Karartının karşısına geldiğimde onun erkek olduğunu anladım. Sırılsıklamdı. Yüzü aynaya her baktığımda gördüğüm yüzle aynıydı. Karşılıklı gülümsedik.

Ona bir adım daha attım.

Yüz yüzeydik.

“Parola?” diye sordu, “yoksa sizi kabul etmem olanaksız.”

Yüzümden kaybolmayan tebessümle, “Parola artık yok, artık o kaldırıldı. Herhalde sizin haberiniz yok yeni gelişmelerden,” dedim. Bir adım daha atarak ıslak paltosunun açık düğmelerinin arasından içine sızdım.

Ter içinde uyandım...

Hava yeni yeni kararmak üzereydi.

Yarı iblisim...

Tek tip apoletli yetiştiren yatılı erkek iblis okulunda sınıfın en başarılı öğrencisiydim. Dört yanını kalın duvarla çevreleyen okulun tavanı yüksek, sınıfları geniş ve çok pencereliydi. Geniş döşeme tahtalarını, her sabah erken kalkıp ağır yağlarla tımarlardık. Kışın koca kavlan yarmalarını peşi sıra tüketen, yazınsa yerinden kaldırılmayan iki boğumlu pik döküm kunt soba, sınıfın ortasına kuruluydu.

Pencerelerindeki eşsiz Boğaz manzarasının sınıflara dolan parlak, beyaz ve mavi huzmelerine rağmen bir kez bile denize bakamamıştım. Her şey gibi, o da yasaktı.

Usta öğretmenim, bana, bütün yeteneklerini en ince noktalarına kadar öğretti. Hünerle dolu bilgilerle mezun olduğumda, sonsuza kadar yanında kalıp ona hizmet etmemi isteyen ustam, yanımdan ayrılmama izin vermedi.

... Apoletli iblisler okulunda kendimi dışlanmış hisseder, alt ve üstlerimin ilgisizliğinden, olumlu şeyler anlatsam da dikkate alınmazdım. İlk başta ben ve ötekiler durumumun farkında değildik ta ki içimdeki birikim şiddet olarak üstlerime patlayana dek...

Kararlıydım. Kaçtım. Yakalandım. Gene kaçtım, gene yakalandım. Sonunda ahıra kapattılar. Ahır, tavuskuşlarına aitti. Her zil çalışında topluca “gule gule” atardık. Ahırda hep kaçmayı düşledim, nasıl kaçacağımı bilmeden... Akıp geçen zaman mutsuzluğuma neden oldu.

Bir gün karanlık ahırın içinden geçen ışık huzmesi gördüm. Kapının ortasındaki çatlaktan sızan huzme, yanına çağırıyordu! O an hazine bulmuş kadar sevindim.

... Çoğu insan deli rolüyle apoletlerinden kurtulmak için dikkatlidir. Piranhalar birbirlerini yemezler. Birlikteyken danayı anında yok ederler... Bir piranha kendini pir korur...

Küçüldükçe küçüldüm. Pembe uzun burnum, seyrek ince bıyıklarım, pençelerim oluştu. Gri kırçılıydı vücudumu kaplayan kıllar. Domuzunki kadar sağlam keskin dişlerimle önüme çıkacak engelleri kemirmeye hazır, her delikten geçebilecek esneklikte iskelet yapısına sahiptim artık.

Fareydim... Belki de yaratıcının casusuydum bu hayatta!

Değiştigimi önsezimle anlamıştım. Önceki benliğim tamamıyla un ufak olmuş, kum saatim düşüp parçalanmış, zamanın an parçası kum taneleri çevreye yayılmıştı.

Zamanı durduramamıştım. Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir yaratık ortaya çıkmıştı. O, benim için bir yabancı, düşüncelerimle çakışan düşünceleri de kâfirceydi. Koyamadığım ismi çılgınlıktı. Çılgınlık, zamanın haşarı oğlu an gibi, deliliğin haşarı oğluydu.

Güneş huzmesinden, dönüşen öteki yapımla geçtim ve mutsuzluğumu kırdım.

İşte o günden bu yana kedi kılığındaki Düşkırıncı öğretmen ustam, yanına ötekileri de alarak yarı iblis beni takipte...

... Dağıldım apoletliler okulunda çok dağıldım, birike birike geldiler üstüme, bir yerde dağılıyor dağılanlar, sürekli ellerini yıkıyorlar korku içinde, “pıt” sesinde kendilerini yere atıyorlar siperane, bir kedi hışırtı yapıyor irkiliyorlar, sürekli zilleri çalan kapılar sürekli açılıyor gibi, yolda giderken ayak seslerini dinlersin sana öyle gelen...

İblisler okulunda arkadaşlarım, yarı iblis bana, “Kuyruklu Hitler,” diyorlardı.

“Kuyruklu Hitler!” aşağı, “Kuyruklu Hitler!” yukarı... Bu yakıştırmadan ne utanıyor, ne de onlara kızıyordum.

İçin için, hin hin sinsi gülümsemelerle çevreme baktığımda, diğer öğrencilerin de acı içinde kıvrandıklarını hissedebiliyordum. Acımı hissedip biliyordum. Onlar neden bildiklerini bastırarak saklıyorlardı? Kendimle uğraşan birinin varlığını daha çocukken kapatıldığım, tek renk giysili apoletliler okulunda hissetmişim. Ve o, o hain Düşkırıcı hâlâ peşimde. O zamanlardan başlayan Düşkırıcı hain takip tüm hızıyla devamda. Ondandır, düşlerimde ortaya nereden çıktığı belirsiz kutsayıcı ışık sayesinde korunuyorum. Bu korunma, sadece bir düş süreci kadar.

... Piranhaları örgütleyemedim. Yapsaydım bu işi çok büyük güç olacaktık ki bizler bütün yenilmişliğimizi imar ve ifade edebileceğimiz bir yapılanmaya dönüştürecektik, kaybedenler olarak güçlenecektik birbirimize dayanarak, bizi kale almayanlara kendimizi dikkate aldırarak, tanıtacaktık güç olarak...

İnsanın içinde bulunduğu her şey değişimin ürünü değil mi? Bu, gerçek. Köşkerin, konakların bahçelerinde görevine sadık yetiştirilen kurt köpekleri veya sürüleri kollayan çoban köpekleri değişime uğramış canavar kurttan başka nedir? Ekmeğe dönüştürülerek, insanları besleyen buğday, Fırat vadilerindeki yabani otun devşirilmiş hali değil midir?

Peki ben neyim? Kimim? Arada bana ne oluyor? İnsanım. Fare değilim ki! Onlar gibi su içmeme, beslenmeme gerek yok... Nasıl güvercinler, diğer kuşlardan farklı ve türlerine özgü şekilde su içerler, ben de öyle içerim. Bir insan, fare gibi su içebilir mi? İçemez! Öyleyse bana neler oluyor?

Romos, Romulus kardeşler, bir kurt tarafından beslenerek büyütüldüğü gibi, ben de bir fare tarafından mı büyütüldüm? Neden olmasın?

... İçeride bir güç var dışarıdaki gibi, dışarıdaki daha parçalayıcı sinsiye yaklaşan, seni ele geçirecek, küçük düşürecek ki sen

küçük düşürülmeye temayülü olmayan “asla”sın, hiçbir güç istemezsin kendinin güç olmasını istediğin kadar, kendini ifade eden seni koruyan insan istersin, içindeki “öteki sen” gibi...

Hormon iğnesiyle hassasiyet kazandırılan bakire denek farelerinin öteki yavrulara ve kauçuktan yapılmış oyuncak küçük toplara annelik içgüdüleriyle ilgi gösterdiğini bir dergide okumuştum. Hormon iğnesi yemiş bakire farenin, yavruları yuvasına götürdüğü, büyük istek ve sevgiyle yalayarak emzirdiğini yazıyordu.

Evet! Bütün bunlar kaybolan bir çocuğun fareler tarafından alınıp büyütülebileceğini göstermiyor mu?

... Belki annem bir faredir ki fareler hayvanlar âleminin insanlara en yakın sınıfıdır, belki şeytan, küçükken üzerime işedi ya da ben kenef kuburundaki kardan adamın üzerine işedim?

Bir mum yanmalıdır karşımda sürekli ona baktığım, kim bilebilir ki onunla ilişkimi?

Okula başlamadığım zamanlarda sanrılar, hezeyanlar, uykuda gezmeler ve garip nöbetler başlamıştı. Gece yarıları yatağımdan kalkıyor, annemin her zaman mutfak kapısının arkasına bıraktığı ince belli sarıkız süpürgesiyle galvanizli sac-tan sapı lehimli faraşı alıp sokakları süpürüp temizliyor, pirü-pak yapıyordum. Erken kalkıp işlerine giden sokak sakinleri, o gece yine iş başında olduğumu çok iyi biliyordu. Buna alışmışlardı. “Bal dök yala” sokaklar benim eserimdi, bu işin sorumlusu bendim.

Yıllardan bu yana gündüzleri bambaşka yaşam sürüyorum. Her güneş batıp akşam oluşunda, üzerime ağır yorgunluk çöküyor, her yerde uyumak, uyuduğum yerden kesinlikle kaldırılmak istemiyorum. Başka uykudaki “öteki ben”, bir zindelik içinde uyanıyor, gözkapakları açılırken benimki kapanıyor. Tanımadığım o başka yerdekinin, benden ona, ondan bana geçen tahterevallinin iki ucundan sarkan bileşik kapları var. Gece olup düşlerin karanlıklarında kaybolduğumda dinlenip güç topluyorum. Bu, bana, uyanık zamanlara zinde, atak olmaya

zemin hazırlarken, gücün benden dolup taşmasıyla da ötekiyi aşırı yorgunluğa, kendi düşüne iteliyor.

... Gördüğüm düşlerde balığım tıpkı güneşi özleyen köpekbalıkları gibi su yüzüne çıkıp dünyanın kıyısına şöylesine göz atıyor hızla tekrar dipliyorum, kendimi ancak tek başıma ıssız derinliklerde yunus ve balinaların uyarı sinyallerini dinlerken iyi hissediyorum, su yüzüne bu kısa çıkışlarda benden daha yavaş, daha farklı soluyan, bütün ağırlığımı yere vererek yaşıyan, bedenim gibi yaşadığı hazdan yoksun karada çamurun içinde de yaşayabilen balık mı kurbağa mı olduğu kesinleşmemiş tuhaf yaratıkları fark ediyorum, fark şu, haz ve bedenim birbirinden ayrılmaz bir bütün oluşturduğunu insanların hissedememeleri, anlayamamaları...

Düşlerimi kırıp başkalarına anlatarak yarattıkları boşluklara yerleşiyor bütün bunlar, kendi düşlerinin egemenliklerini kurarak beni avlayamayacaklar çünkü uykuya daldıklarında onları kokularından tanıyorum, evet ötekilerin düşleri çok kötü kokuyor ama düşlerimi faka bastırarak kokutup çürütmeyecekler...

Ben, ben olduğum için, benlik davasının garip parçası, toplumun istediği davranış kurallarının getirdiği ölçütlere uygun, uzlaşıcı, iyimser, kalender, şükredici bir yaşam sürdüremeyen itaatsiz; benim gibi görünenlerle sonunda bu deliler evine, Büyü(k) Ev'e kapatılmış buldum kendimi.

Belki de biraz geç doğdum yaşama! Dayatılanları yerine getiremeyen, uyumsuzların mutlu yaşadığı, her anlamda, aleni, akla hayale alınmayacak yöntemlerle uğraşıldığı bir çağda doğsaydım, sorun olmayacaktım. O zaman, beni, "şeytan içine girmiş" tanısıyla yargılamayıp cezalandırmayacak, ölene dek taşıyacaktı. Kim bilir?

Şair ve oyun yazarı olduğum çevremdeki kifayetsiz muhterisler tarafından söyleniyor.

Belki öyleyimdir! Her şeye rağmen, kendimle ilgili bildiğim bir şey varsa mürekkep ve harfler konusunda duyarlı, yetenek-

li olduğumdur. Mürekkepten ya da kalem karbonundan harf, harften kelime yaratma ve onları bir araya getirip cümleleri oluşturabilme, değer verdiğim en yüce iş.

Rutubetli havalarda, gözlerim kapalı her harfi kokusundan tanırım.

Yazdıklarımla buruk haysiyet yaşarım. Şeref müptelası şairleri, acılı keyiflere çağırırım fırtınalı gecelerde dalgaların köpükleri arasından duyulan sirenler misali...

Özetle seviyesiz, zevksiz, keyif ve ıstırap tanımayan, başıhoş, başıboş, seribaşı, çirkin bir serseri, biçimsiz, kendini kendi gibi sessiz ve boş kâğıtların ustası sanan, kifayetsiz bir insanım...

Uzun seneler, mürekkep kokusunun selüloz üzerinde çıkarttığı hışırtılar benliğime zaferler kazıdı. O meşum koku, hep ağır bastı. Arada kullandığım daktilonun tıktırısına da hayranım. Tıkırtı çıkarmak, hele hele geceleri el ayak çekildikten sonra çok hoşuma gider ama el yazısıyla yazdığım defterleri hep tercih etmişimdir. Kitap ve defterleri koklayıp ısırma-ya bayılırım.

Bu garip tutku, ilkokul ikinci sınıf öğrencisiyken, Hayat Bilgisi kitabıyla başladı.

Sınıfta, çalışkanlığım simgesi kırmızı kurdele takılmayan tek öğrenci bendim.

Henüz uzmanı olmadığım düşlerime yavaş yavaş ısındığım, ağır kapıların ardında saklı düşe ulaşabilmek için sürgüyü içeriden açmayı bilmediğim zamanlardı... Bir insanın keyfince uyanabilmesi için nasıl davranması gerektiğini bilmediğim, çarpışan otoların daha lunaparklara girmediği zamanlar...

İblistim diğer arkadaşlarıma göre. Çocuksu erkek kalbe sahip mahcup bir öğrenciydim. İşim fark etmekte. Sınıfa soru sorulduğunda bildiklerimi parmak kaldırıp söyleyemez, önümde oturanın sırtında kendimi gizleyerek azat kampanasının çalmasını özlemle bekledim.

O günü unutmam imkânsız. Çünkü Düşkırıncı Misyonerler Ordusu'nun mümtaz neferlerinden ilkiyle tanışmıştım. Bu orduya kısaca DMO derim.